

**แถลงการณ์ร่วม**  
**เรื่อง ขอให้กระทรวงพลังงานแก้ปัญหาค่าไฟฟ้าแพง**  
**ตามเจตนารมณ์ของกฎหมายรัฐธรรมนูญ**

**โดย เครือข่ายองค์กรผู้บริโภค เครือข่ายสิ่งแวดล้อม**  
**เครือข่ายไฟฟ้า ประปา และยาเพื่อชาติและประชาชน สหพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจแห่งประเทศไทย**  
**สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย และสภาองค์กรของผู้บริโภค**

ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 หมวด 5 ว่าด้วยเรื่องหน้าที่ของรัฐ มาตรา 56 บัญญัติว่า รัฐต้องจัดหรือดำเนินการให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ของประชาชนอย่างทั่วถึงตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน

โครงสร้างหรือโครงข่ายขั้นพื้นฐานของกิจการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานของรัฐอันจำเป็นต่อ การดำรงชีวิตของประชาชนหรือเพื่อความมั่นคงของรัฐ รัฐจะกระทำด้วยประการใดให้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ ของเอกชนหรือทำให้รัฐเป็นเจ้าของน้อยกว่าร้อยละห้าสิบเอ็ดมิได้

การจัดหรือดำเนินการให้มีสาธารณูปโภคตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง รัฐต้องดูแลมิให้มีการเรียกเก็บค่าบริการจนเป็นภาระแก่ประชาชนเกินสมควร

การนำสาธารณูปโภคของรัฐไปให้เอกชนดำเนินการทางธุรกิจไม่ว่าด้วยประการใดๆ รัฐต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนอย่างเป็นธรรม โดยคำนึงถึงการลงทุนของรัฐ ประโยชน์ที่รัฐและเอกชนจะได้รับ และค่าบริการที่จะเรียกเก็บจากประชาชนประกอบกัน

ดังนั้น จึงถือเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องดำเนินการจัดสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานให้กับประชาชน ด้วยจุดมุ่งหมายสำคัญ 4 ประการ ดังนี้

**ประการที่หนึ่ง** รัฐต้องจัดให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนอย่างทั่วถึง โดยรัฐมีหน้าที่ต้องจัดหาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา ให้ประชาชนเข้าถึงได้อย่างเป็นธรรม เสมอภาค และต่อเนื่อง

**ประการที่สอง** เพื่อเป็นการสร้าง ‘หลักประกัน’ ที่ทำให้มั่นใจว่า รัฐจะจัดให้มีบริการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานฯ ให้ประชาชนเข้าถึงได้อย่างเป็นธรรม เสมอภาค และต่อเนื่อง นั้น ความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในกิจการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานเหล่านั้น ต้องเป็นกรรมสิทธิ์ของรัฐ

**ประการที่สาม** การเรียกเก็บค่าบริการจากกิจการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานฯ ดังกล่าว จะกระทำให้เป็นภาระแก่ประชาชนเกินสมควรไม่ได้ ดังนั้น กิจการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็น จึงต้องเป็นกรรมสิทธิ์ของรัฐ เพื่อไม่ให้มีการเรียกเก็บค่าบริการจนสร้างภาระแก่ประชาชนเกินสมควร

**ประการที่สี่** การนำสาธารณูปโภคของรัฐไปให้เอกชนดำเนินการทางธุรกิจ รัฐต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนอย่างเป็นธรรม โดยคำนึงถึงการลงทุนของรัฐ ประโยชน์ที่รัฐและเอกชนจะได้รับ และค่าบริการที่จะเรียกเก็บจากประชาชนประกอบกัน

กิจการพลังงานไฟฟ้า นับเป็นสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนประเภทหนึ่ง และเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องดำเนินการตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดภายใต้จุดมุ่งหมายสำคัญ 4 ประการ ดังกล่าว แต่ขณะนี้กลับปรากฏว่า ประชาชน ภาคธุรกิจทั้งขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ รวมถึงภาคเกษตรกรรมต่างได้รับความเดือดร้อนจากปัญหาค่าไฟฟ้าแพงอย่างถ้วนทั่วทุกภาคส่วน โดยจะต้องรับภาระค่าไฟฟ้าในอัตรา 4 – 6 บาทต่อหน่วยทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งจากปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ ต้นทุนค่าเชื้อเพลิงที่ปรับสูงขึ้นเป็นเพียงปัจจัยปลายเหตุเท่านั้น และการแก้ไขปัญหาค่าไฟฟ้าของผู้ใช้ไฟภาคที่อยู่อาศัยเพียงบางกลุ่มด้วยเงินภาษีของประชาชนเองก็เป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุและไม่ตรงจุด เพราะต้นเหตุแห่งปัญหาสำคัญที่รัฐยังไม่ได้แก้ไขยังไม่ทำหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ ประกอบด้วยปัจจัยดังนี้

1. ค่าไฟฟ้าแพงเพราะ การวางแผนการผลิตพลังงานไฟฟ้าของรัฐบาลผิดพลาดมาอย่างต่อเนื่อง คำนึงถึงความมั่นคงจนเกินความจำเป็น และเอื้อประโยชน์ต่อธุรกิจพลังงานไฟฟ้าของภาคเอกชนบางกลุ่มเกินสมควร ไม่มีความยืดหยุ่นต่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงในสถานการณ์ต่าง ๆ ของประเทศและของโลก ไม่คำนึงหลักการพัฒนาย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ทำให้เกิดปัญหาปริมาณสำรองไฟฟ้าหรือมีโรงไฟฟ้าในระบบล้นเกินความต้องการ ปลดปล่อยให้มีโรงไฟฟ้าเอกชนทั้งขนาดเล็กและใหญ่เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ ซ้ำยังมีแผนการนำเข้าจากประเทศเพื่อนบ้านเพิ่มขึ้นอีก จนภาคผลิตไฟฟ้าเอกชนมีสัดส่วนกำลังการผลิตไฟฟ้าสูงเกือบร้อยละ 70 ของกำลังผลิตไฟฟ้าทั้งหมดของประเทศ ขณะที่กำลังผลิตไฟฟ้าของภาครัฐโดยตรงเหลือเพียงร้อยละ 30 และรัฐบาลยังปล่อยให้มีการผลิตไฟฟ้าสำรองสูงถึงร้อยละ 50 ขณะที่กำลังการผลิตสำรองไฟฟ้าที่สามารถรองรับความมั่นคงด้านพลังงานไฟฟ้าของประเทศควรกำหนดอยู่ที่ร้อยละ 15 เท่านั้น นับเป็นปัญหาสำคัญที่นำมาสู่ภาระค่าไฟฟ้าของประชาชนในขณะนี้
2. ค่าไฟฟ้าแพงเพราะ มีโรงไฟฟ้าขนาดใหญ่ (IPPs) จำนวนมากไม่ต้องเดินเครื่องผลิตไฟฟ้าเนื่องจากกำลังการผลิตไฟฟ้าล้นเกินความต้องการใช้ไฟฟ้า แต่ยังได้รับเงินค่าไฟฟ้าผ่าน “ค่าความพร้อมจ่ายไฟฟ้า” (ค่า AP) ซึ่งเกิดจากสัญญาซื้อขายไฟฟ้าภายใต้เงื่อนไข “ไม่ซื้อ ไม่ใช้ไฟฟ้า ประชาชนก็ต้องจ่าย”(Take or Pay) ที่เอื้อประโยชน์แก่ธุรกิจเอกชนเกินสมควรและไม่สอดคล้องกับพัฒนาการพลังงานไฟฟ้าของประเทศในปัจจุบัน โดยจากข้อมูลกำลังการผลิตไฟฟ้าของโรงไฟฟ้า IPPs พบว่า ในปีที่ผ่านมา มีโรงไฟฟ้าขนาดใหญ่ 7 ใน 12 แห่งไม่ได้เดินเครื่องผลิตไฟฟ้าหรือเดินเครื่องไม่เต็มศักยภาพ แต่ยังได้รับเงินค่าความพร้อมจ่ายไฟฟ้าแบบไม่ซื้อก็ต้องจ่าย คาดว่าเป็นเงินมากถึง 49,000 ล้านบาทต่อปี
3. ค่าไฟฟ้าแพงเพราะ โรงไฟฟ้าขนาดใหญ่ไม่ได้เดินเครื่องผลิตไฟฟ้าอย่างเต็มศักยภาพ เพราะกำลังผลิตไฟฟ้านั้นระบบ และมีการผ่องถ่ายกำลังการผลิตไฟฟ้าไปให้โรงไฟฟ้าเอกชนขนาดเล็ก (SPPs)

ซึ่งกว่าร้อยละ 66 ใช้ก๊าซธรรมชาติเป็นเชื้อเพลิง จึงทำให้มีต้นทุนการผลิตไฟฟ้าที่แพงกว่าการผลิตไฟฟ้าจากโรงไฟฟ้าเอกชนขนาดใหญ่ โดยค่าไฟฟ้าของโรงไฟฟ้าขนาดเล็กมีอัตราสูงถึง 4-5 บาทต่อหน่วย

4. ค่าไฟฟ้าแพงเพราะ ผู้ผลิตไฟฟ้าไม่ได้ใช้ราคาก๊าซธรรมชาติที่ผลิตจากอ่าวไทยซึ่งมีราคาต่ำที่สุดเมื่อเปรียบเทียบราคาก๊าซจากแหล่งอื่น ๆ แต่ต้องใช้ราคา POOL ก๊าซ หรือราคาผสมจากทุกแหล่ง ทั้งก๊าซที่ออกจากโรงแยกก๊าซ ก๊าซนำเข้าจากประเทศพม่า และก๊าซธรรมชาติ LNG ที่นำเข้าจากต่างประเทศ โดยที่ราคาก๊าซก็ขยับสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซ้ำยังมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าสถานีบริการและค่าผ่านท่อที่ขยับสูงขึ้นต่อเนื่องเช่นกัน ขณะที่มีเพียงกลุ่มโรงแยกก๊าซธรรมชาติและกลุ่มอุตสาหกรรมปิโตรเคมีเท่านั้นที่ได้ใช้ก๊าซธรรมชาติจากอ่าวไทยตามราคาก๊าซธรรมชาติในประเทศที่ไม่ต้องไปรวมในราคา POOL ก๊าซ ซึ่งถือว่าเป็นการใช้ก๊าซธรรมชาติในราคาต่ำและไม่มีการร่วมเฉลี่ยทุกขั้วเฉลี่ยสู่กับประชาชน
5. ค่าไฟฟ้าแพงเพราะ มีการบริหารจัดการเรื่อง การจัดหาก๊าซธรรมชาติผิดพลาด ทำให้ต้นทุนด้านเชื้อเพลิงก๊าซธรรมชาติสูงเกินควร ส่งผลกระทบในวงกว้างต่อภาคอุตสาหกรรม และเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งนี้ก็จัดการจัดหาก๊าซธรรมชาติและกิจการโรงแยกก๊าซโดยส่วนใหญ่ดำเนินการโดยบริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) และบริษัทในเครือ ปัญหานี้นับเป็นการจัดสรรทรัพยากรธรรมชาติของประเทศที่ไม่เป็นธรรม และยังขาดความร่วมมือรับผิดชอบของหน่วยงานจัดหาก๊าซธรรมชาติหลักอีกด้วย
6. ค่าไฟฟ้าแพงเพราะ รัฐยังไม่ตระหนักถึงปัญหาปริมาณไฟฟ้าสำรองที่ล้นเกินอย่างจริงจัง แทนที่รัฐจะหยุดหรือลดการรับซื้อไฟฟ้าเพิ่มเติมทั้งในประเทศและจากประเทศเพื่อนบ้านเพื่อไม่ให้เกิดเป็นภาระต่อประชาชน แต่กลับเดินหนารับซื้อไฟฟ้าจากเขื่อนผลิตไฟฟ้าพลังงานน้ำในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) เข้ามาอีกจำนวนหลายโรง เช่น เขื่อนพลังงานไฟฟ้าน้ำงึม 3 ที่มีอัตราค่าขายไฟ 2.89 บาทต่อหน่วย เขื่อนพลังงานไฟฟ้าปากแบง ที่มีอัตราค่าขายไฟฟ้า 2.79 บาทต่อหน่วย และเขื่อนไฟฟ้าหลวงพระบาง ที่มีอัตราค่าขายไฟฟ้า 2.64 บาทต่อหน่วย เป็นต้น ซึ่งเป็นอัตราค่าไฟฟ้าที่สูงกว่าอัตราค่าไฟฟ้าฐานขายส่งของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) ที่ 2.57 บาทต่อหน่วย จึงย่อมบ่งชี้ได้ว่า ค่าไฟฟ้าที่ต้องจ่ายให้กับเขื่อนพลังงานไฟฟ้าใน สปป.ลาวเหล่านี้ จะเป็นภาระค่าไฟฟ้ากับประเทศได้ในอนาคต อีกทั้งการก่อสร้างโครงการเขื่อนเหล่านี้และเขื่อนอื่น ๆ ที่จะตามมาในลำน้ำโขงอีกหลายเขื่อน ยังสร้างผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมการอยู่อาศัยของคนในท้องถิ่นทั้งไทยและลาวตามมามากมาย ซึ่งมีความเสียหายที่ไม่สามารถประเมินมูลค่าเป็นตัวเลขได้
7. ค่าไฟฟ้าแพงเพราะ รัฐบาลยังไม่สนับสนุนให้ประชาชนพึ่งตนเองด้วยพลังงานสะอาดโดยการติดตั้งระบบโซลาร์เซลล์บนหลังคาที่อยู่อาศัยอย่างเต็มที่ ด้วยการคิดค่าไฟฟ้าแบบหักลบกลบหน่วย (Net Metering) ทำให้ต้นทุนกับจุดคืนทุนของการติดตั้งยังไม่สร้างแรงจูงใจที่เพียงพอ

8. ไฟฟ้าแพงเพราะเอื้อประโยชน์ต่อทุนเอกชนในการก่อสร้างโรงไฟฟ้าที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตัวอย่าง เช่น
- 1) โรงไฟฟ้าบางคล้า จ.ฉะเชิงเทรา ที่ไม่ผ่าน EIA แต่แทนที่จะยกเลิก และให้มีการประกวดราคา แข่งขันกันใหม่ กลับให้ย้ายสถานที่ก่อสร้าง และยังเพิ่มราคารับซื้อไฟฟ้าให้อีก
  - 2) โรงไฟฟ้า 5,000 MW ที่ จ.ระยอง ให้มีการรับซื้อไฟฟ้าทั้ง ๆ ที่ผลิตเกินไขหลายข้อใน TOR นอกจากนี้ยังทำให้รัฐต้องเสียเงินเพื่อก่อสร้างสายส่งไฟฟ้าให้อีก 6,000 ล้านบาท
  - 3) นำเรื่องโครงการโรงไฟฟ้าหินกอง จ.ราชบุรี เสนอ กพข.อนุมัติให้ก่อสร้าง ทั้งที่เป็นโครงการ ของเอกชน ซึ่งจะต้องมีการแข่งขันประกวดราคาเหมือนเช่นโครงการ IPP อื่น ๆ ที่ผ่านมา และเป็นการอนุมัติสร้างโรงไฟฟ้าในช่วงที่ยังมีกำลังผลิตสำรองไฟฟ้าสูงอยู่มาก ไม่มีความ จำเป็นเร่งด่วนใด ๆ

เครือข่ายองค์กรผู้บริโภค เครือข่ายสิ่งแวดล้อม เครือข่ายไฟฟ้า ประปา และยาเพื่อชาติและประชาชน สหพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจแห่งประเทศไทย สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย และ สภาองค์กรของผู้บริโภค จึงมีข้อเสนอต่อกระทรวงพลังงานเพื่อให้ดำเนินการแก้ไขปัญหาค่าไฟฟ้าแพง ดังนี้

1. ขอให้ตรึงค่า Ft กับผู้ใช้ไฟฟ้าทุกภาคส่วน ทั้ง ภาคครัวเรือน ภาคธุรกิจ และภาคเกษตรกรรม
2. ขอให้หยุดการอนุมัติโรงไฟฟ้าเอกชนใหม่ทั้งในประเทศและการนำเข้าจาก สปป.ลาว ซึ่งขณะนี้ ไฟฟาล้นระบบ ทำให้สัดส่วนการผลิตไฟฟ้าของรัฐน้อยกว่าที่รัฐธรรมนูญกำหนด และเป็นสาเหตุ สำคัญที่ทำให้ค่าไฟแพง
3. ให้รัฐบาลบริหารจัดการต้นทุนค่าก๊าซธรรมชาติ โดยกำกับดูแลให้ ปตท. ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจ และเป็นผู้ จัดหาก๊าซธรรมชาติรายใหญ่ ดำเนินการจัดหาก๊าซธรรมชาติและจำหน่ายให้รัฐวิสาหกิจด้วยกัน เพื่อประโยชน์แห่งรัฐและประชาชนโดยรวม
4. ทบทวนการทำสัญญาซื้อขายไฟฟ้าที่เอื้อเอกชน ในลักษณะมีค่าความพร้อมจ่าย ภายใต้เงื่อนไข “ไม่ใช้ก็ต้องจ่าย”
5. เร่งสนับสนุนส่งเสริมให้ประชาชนพึ่งพาตนเองด้านพลังงาน ด้วยการติดตั้งระบบการผลิตไฟฟ้า ด้วยพลังงานแสงอาทิตย์บนหลังคาบ้าน (โซลาร์รูฟท็อป) และใช้ระบบการคิดค่าไฟฟ้าแบบหักลบ กลบหน่วย (Net Metering) ในการรับซื้อไฟฟ้าส่วนเกินจากการใช้งานกลับเข้าสู่ระบบ

ทั้งนี้ ในการแก้ปัญหาระยะยาวให้กระทรวงพลังงานปรับนโยบายด้านกิจการไฟฟ้าให้เป็นไปตาม บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ 2560 หมวดที่ 5 "หน้าที่ของรัฐ" ตามมาตรา 56

วันพฤหัสบดีที่ 22 ธันวาคม 2565

คณะผู้ร่วมแถลงการณ์

1. สภาองค์กรของผู้บริโภค
2. เครือข่ายไฟฟ้า ประปา และยาเพื่อชาติและประชาชน
3. สหพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจแห่งประเทศไทย
4. สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย
5. สมาคมเครือข่ายสภาองค์กรชุมชนลุ่มน้ำโขง 7 จังหวัดภาคอีสาน (คสข.)
6. เครือข่ายประชาชนไทย 8 จังหวัดลุ่มน้ำโขง
7. คณะทำงานติดตามความรับผิดชอบและการลงทุนข้ามพรมแดน
8. มูลนิธิศูนย์ข้อมูลชุมชน
9. มูลนิธิบริหารจัดการน้ำแบบบูรณาการประเทศไทย
10. กลุ่มฮักเชียงคาน
11. กลุ่มฮักแม่น้ำเลย
12. เครือข่ายประชาชนลุ่มน้ำโขง อีสาน
13. กลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอุดรธานี
14. ศูนย์ข้อมูลสิทธิมนุษยชนและสันติภาพอีสาน,
15. เครือข่ายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
16. กลุ่มรักษ์เชียงของ
17. กลุ่มเสรีภาพแม่น้ำโขง
18. เครือข่ายชุมชนคนฮักน้ำของ จังหวัดอุบลราชธานี
19. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตคลองสามวา
20. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตหนองจอก
21. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตสะพานสูง
22. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตประเวศ
23. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตลาดกระบัง
24. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตมีนบุรี
25. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตสวนหลวง
26. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตคันนายาว
27. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตธนบุรี
28. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตคลองสาน
29. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตราชบุรินทร์
30. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตทุ่งครุ
31. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตบางขุนเทียน
32. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตบางบอน
33. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตบางแค
34. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตจอมทอง
35. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตบางกอกน้อย
36. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตบางกอกใหญ่
37. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคแรงงานนอกระบบหนองจอก
38. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตบึงกุ่ม
39. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตทวีวัฒนา
40. ศูนย์สิทธิผู้บริโภคเขตบางพลัด
41. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตตลิ่งชัน
42. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตภาษีเจริญ
43. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตหนองแขม
44. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตสายไหม
45. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตจตุจักร
46. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตบางเขน
47. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตวังทองหลาง
48. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตดอนเมือง
49. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตลาดพร้าว
50. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตหลักสี่
51. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตคลองเตย
52. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตสาทร
53. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตยานนาวา
54. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตพระโขนง
55. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตบางนา
56. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตห้วยขวาง
57. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตวัฒนา
58. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตดุสิต

59. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตพระนคร
60. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตบางกะปิ
61. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตดินแดง
62. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตปทุมวัน
63. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย
64. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตพญาไท
65. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตราชเทวี
66. ศูนย์สิทธิผู้บริโภค เขตบางซื่อ
67. ชมรมคุ้มครองผู้บริโภคเขตบางคอแหลม
68. มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค
69. เครือข่ายประชาชนปกป้องประเทศ
70. เครือข่ายแท็กซี่
71. กลุ่มทวงคืนพลังงานไทย
72. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคจังหวัดสระบุรี
73. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภค จังหวัดพะเยา
74. สถาบันพัฒนาชุมชนเข้มแข็งจังหวัดพะเยา
75. มูลนิธิพะเยาเพื่อการพัฒนา
76. ศูนย์ประสานงานหลักประกันสุขภาพประชาชน  
จังหวัดพะเยา
77. ศูนย์พิทักษ์สิทธิผู้บริโภคจังหวัดลำปาง
78. เครือข่ายผู้บริโภค มุสลิม จ.ลำปาง
79. กลุ่มเซลล์เพื่อการพัฒนา จ.ลำปาง
80. เครือข่ายลำปางหนา จ.ลำปาง
81. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภค จังหวัดเชียงราย
82. เครือข่ายองค์กรผู้บริโภค จังหวัดเชียงราย
83. ศูนย์ประสานงานบริการชุมชนแม่สรวย จังหวัด  
เชียงราย
84. ชมรมโกลบอลแคมปัสเชียงใหม่
85. ศูนย์ประสานงานเครือข่ายแรงงานนอกระบบ  
เชียงใหม่
86. ชมรมสุขบัญญัติอยหลวง เชียงดาว
87. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคจังหวัดลำพูน
88. เครือข่ายกะเหรี่ยงเพื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม  
จังหวัดลำพูน
89. กลุ่มเอมลี รักสุขภาพจังหวัดลำพูน
90. กลุ่มช่วยเหลือคนพิการจังหวัดลำพูน
91. เครือข่ายผู้ติดเชื้อ เอชไอวี/เอดส์จังหวัดลำพูน
92. กลุ่มฟ้าหลังฝนจังหวัดลำพูน
93. กลุ่มฮ่วมใจทำลายดอยจังหวัดลำพูน
94. กลุ่มทอผ้าบ้านแม่ขนาด
95. สมาคมผู้บริโภคร้อยเอ็ด
96. ศูนย์ประสานงานและประกันสุขภาพประชาชน  
จังหวัดร้อยเอ็ด
97. ศูนย์ประสานงานหลักประกันสุขภาพประชาชน  
จังหวัดยโสธร
98. ชมรมนักวิทย์ชุมชนเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคบ้าน  
ดอนค้อ หมู่ 2 จังหวัดอุดรธานี
99. ชมรมนักวิทย์ชุมชนเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคบ้าน  
โนนทรายพองหมู่ 9 จังหวัดอุดรธานี
100. ชมรมนักวิทย์ชุมชนเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค  
บ้านหนองลุมพุก หมู่ 13 จังหวัดอุดรธานี
101. ชมรมนักวิทย์ชุมชนเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค  
บ้านเชียงกรม หมู่ 14 จังหวัดอุดรธานี
102. ชมรมอาสาสมัครแจ้งเตือนภัยและรับเรื่อง  
ร้องเรียนหมู่ 5 จ.อุดรธานี
103. ชมรมสภาคุ้มครองผู้บริโภคบ้านร่องเก่าเหนือ ม.15
104. กลุ่มสำนักรักบ้านเกิดศรีตระกูล
105. องค์กรเครือข่ายหนองกุงคุ้มครองผู้บริโภค อ.โนน  
คูณ จังหวัดศรีสะเกษ
106. ชมรมยจิตอาสาคุ้มครองผู้บริโภคตำบลโพธิ์ อำเภ  
โนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ

107. เครือข่ายองค์กรผู้บริโภครักษาอำเภอเวียงเก่า จังหวัดขอนแก่น
108. ศูนย์บริการประชาชนตำบลสายนาวัง อ.นาคู จ.กาฬสินธุ์
109. ศูนย์ประสานงานหลักประกันสุขภาพประชาชน (ขบวนเครือข่ายผู้หญิงไทย) จังหวัดกาฬสินธุ์
110. เครือข่ายคุ้มครองผู้บริโภคจังหวัดอุบลราชธานี
111. เครือข่ายคุ้มครองผู้บริโภคจังหวัดอุบลราชธานี
112. ชมรมเครือข่ายผู้รักสุขภาพ จังหวัดอุบลราชธานี
113. กลุ่มโฮมใจพัฒนา
114. เครือข่ายตลาดนัดสีเขียวจังหวัดบุรีรัมย์
115. เครือข่ายศูนย์ประสานงานตำบลสระทอง
116. ศูนย์ประสานงานหลักประกันสุขภาพประชาชน จังหวัดขอนแก่น
117. สมาคมผู้บริโภคจังหวัดขอนแก่น
118. เครือข่ายวิทยุนักสื่อสารชุมชนเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค จังหวัดขอนแก่น
119. ชมรมเด็กเยาวชนสตรีหัวใจเพื่อการค้าคุ้มครองผู้บริโภค
120. ชมรมคุ้มครองผู้บริโภคตำบลท่าหาดยาว
121. เครือข่ายองค์กรผู้บริโภคอำเภอเวียงเก่า จังหวัดขอนแก่น
122. ชมรมเกษตรอินทรีย์อาหารปลอดภัยตำบลหนองฉลอง
123. องค์กรคุ้มครองผู้บริโภคชุมชนโนนค้อ
124. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคจังหวัดนครปฐม
125. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคชุมชนตำบลสวนป่าน
126. เครือข่ายองค์กรงดเหล้าจังหวัดนครปฐม
127. ศูนย์ประสานหลักประกันสุขภาพประชาชน จังหวัดนครปฐม
128. สหาคีความร่วมมือภาคประชาชนจังหวัดนครปฐม
129. เครือข่ายพลังสังคมจังหวัดกาญจนบุรี
130. เครือข่ายองค์กรงดเหล้าจังหวัดกาญจนบุรี
131. ศูนย์ประสานงานหลักประกันสุขภาพประชาชน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
132. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
133. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคอำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
134. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคอำเภอสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
135. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
136. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคอำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
137. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
138. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
139. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคอำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
140. องค์กรคุ้มครองผู้บริโภคตำบลปากน้ำปราณ อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
141. องค์กรคุ้มครองผู้บริโภคตำบลคลองวาฬ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
142. องค์กรคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคตำบลบ่อนอก อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
143. องค์กรคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคตำบลทองมงค อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

144. สมาคมคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคจังหวัด  
ประจวบคีรีขันธ์
145. เครือข่ายวิทยุนักสื่อสารชุมชนเพื่อการคุ้มครอง  
ผู้บริโภค
146. ชมรมเด็กเยาวชนสตรีห้วยโพธิ์เพื่อการคุ้มครอง  
ผู้บริโภค
147. ชมรมคุ้มครองผู้บริโภคตำบลท่าหาดยาว
148. ศูนย์คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคจังหวัดสระบุรี

